

MÁRAMAROSI ÉS MAROS MEGYEI SZÓRVÁNYKOLLÉGIUMOKBAN JÁRTUNK

Karácsonyi csomagok nehéz sorsú gyerekeknek

FOTÓK: JAKAB MÓNIKA

 folytatás az **1.** oldalról

Az 1984-től Magyarfülpösön szolgáló lelkész a kilencvenes évek elején határozta el, hogy a Ceauseşcu-rendszerben megszüntetett magyar elemi oktatást újraindítja. Ennek esélyét növelte a 25 évvel ezelőtt létrejött holland gyülekezeti kapcsolat. „A kilencvenes években volt iskola- és óvodatermünk, és volt elegendő gyerek hozzá, hogy kérjük a magyar elemi oktatás újraindítását, ami viszont Maros megyében nem könnyű feladat. Akadt egy becsületes magyar főtanfelügyelő-helyettes, aki mindenben támogatott, és vele sikerült elintéznünk, hogy engedélyezzék a 12 gyerekkel induló magyar oktatást. Iskolakezdés előtt derült ki, hogy a megyei tanfelügyelőség ezt mégsem hagyja jóvá 12 kisdíakkal, csak ha további két gyereket iratunk be. A szülőknek nem mondhattam, hogy mindent vissza, így az utolsó percben Mezőörményesről hoztunk két kislányt, akiket egy alkoholista nagytata nevelt” – emlékezik az indulás körülményeire vendéglátónk.

Ez kényszerhelyzet elé állította a lelkészt, hiszen az iskolának bentlakása nem volt, így a kislányok egy évre a parókián váltak családtaggá. Mígnem el nem terjedt a híre a vendégszerető papnak, akit más szülők is megkerestek. Ekkor született meg a bentlakás ötlete: kibéreltek egy falusi házat, ami viszont kicsinek bizonyult, így tovább kellett lépni. A holland

testvérgyülekezet segítségével jött létre a Szivárvány Ház, amelynek padlásszobáiban ma már 18 gyereket tudnak elszállásolni. A kollégium fenntartása azonban kemény diónak bizonyult, hiszen a kilencvenes években a Gyurcsány-kormány hallani sem akart ilyen típusú erdélyi támogatásokról, a szükséges élelmiszer így gyakran a lelkészcsalád kamrájából és konyhájából került ki. Ady István mindenhol kilincsel, koldult, hogy a nehéz sorsú gyerekek számára tető alá hozott menedéke ne szűnjön meg. Kitartását dicséri, hogy kezdeményezése a legnehezebb időkben is túlélte, amíg pályázni lehetett Magyarországon.

Román állami támogatás nélkül

A Szivárvány Alapítványnak könnyebb lenne a boldogulása, ha akkreditált szociális intézményként hozzájutna az állami gyermekvédelem fejkvóta-támogatásához. Amit Ady István szerint azért nem akarnak bevállalni, mert a gyermekvédelmi igazgatóság – nemzetiségi hovatartozástól függetlenül – mindenkit a nyakukra küldene, ők azonban a szórványkollégiumot magyar gyerekek számára indították el.

Nehéz helyzetben vannak, hiszen a beérkező igényléseknek csak egy részét tudják teljesíteni a meglévő szálláshelyek és az öt alkalmazott segítségével. Fontos szempont, hogy a gyerek óvodásként kerüljön az alapítvány gondozásába. A lakók

Ady István magyarfülpösi református lelkész húsz éve kezdte el a szórványgondozást

olyan nyomorúságos környezetből jönnek, hogy alapvető dolgokat nem ismernek, amit pótolni kell. Az óvodai és az iskolai felzárkóztatás időigényes, de a munkát siker koronázza. A lelkésznek nagy elégtétel, hogy az első befogadottjai, a mezőörményesi kislányok is becsületesen megállták helyüket.

Az iskola bevezetéséig azonban hosszú az út, amiről magunk is meggyőződhetünk, amikor Székely Éva nevelőnővel, és férjével, Székely Róberttel, az alapítvány mindegyikével meglátogatunk két családot. Pár gyereknek személyesen szeretnénk átadni cégcsoportunk ajándékcsomagját, ami édességeket, meséskönyvet, testápolószert és írószereket tartalmaz.

Nyomortelepek lakói

Egy Szászrégen körüli lerobbant állattelepre érkezünk, ahol az állatgondozók számára korábban épült munkásszállók igazi nyomorteleppé váltak. Egy istállószelvény épületből rongyos kisgyerekek bukkannak föl az autó zajára. A nagyobbik fiú szégyell kijönni, így a két kislány, Anna és Krisztina szalad hozzánk. Állítólag a szülők az egyik gyerekkel bementek a városba. A magyarul szépen beszélő kilencéves Anna veszi át a csomagokat. A szemközti lerobbant épületből egy fiatalasszony jön három gyerekével. Ő az egyetlen felnőtt, akivel néhány szót tudunk váltani. Elmeséli, hogy férjével együtt állatgondozó egy helyi „patron” tehenistállójában. Minden reggel négykor kel, hogy a harmincöt tehenet kézzel megfejje. Azt is elmondja, hogy akkor és úgy kapnak fizetést, ahogyan a tulajdonosnak pénze van. „Modern” romániai rabszolgaság ez a helyi hatóságok hallgatólagoz beleegyezésével.

Négy gyereke közül Virág kiemelkedően okos kislány, a nevelőnő sokra tartja. „Nincs internet a lakásban, ezért én hozok házi feladatokat, amit mindig megold. Amikor visszakerülünk az iskolába, hamar behozza majd a lemaradást” – magyarázza Székely Éva. A nevelőnő és a férje otthonosan mozognak a lecsúszott emberek között, próbálják menteni a menthetőt a nyomortelepeken. Éva asz-

zony szerint ezt csak hivatástudattal és sok elszántsággal lehet végezni. Ha az ember nem hinne abban, hogy az ilyen környezetből érkező gyerekek egy része tisztességes felnőtté válik, hozzá sem fogna a kevés sikerélményt kínáló munkához. Hetente többször tucatnyi ilyen helyre látogatnak ki a gyerekekkel találkozni és élelmet vinni nekik.

→ Nehéz a válogatás, mert sokkal több a jelentkező, mint amennyi helyük van a kollégiumi szobákban. Rendszerint a helyi plébánosra bízzák, hogy döntse el, ki szorul rá leginkább a kollégiumi támogatásra.

Ady István azt szeretné, hogy legalább egy évre előre nyugodtan tudjon tervezni. Az elmúlt húsz év munkájának eredményéről azt mondja, számára nagy sikerélmény, ha az alapítványtól jó szakmunkások és néhány érettségizett is kikerül. Miközben van lemorzsolódás is, mert nem minden szülővel tudnak szót érteni a nyolcadikat végzett gyerekek továbbtanulásáról.

A Szivárvány Alapítvány létrehozóját, Ady István lelkészt nemrég Orbán Balázs-díjjal tüntették ki. Nem vitás, hogy a díj a lehető legjobb helyre került Magyarfülpösre.

Tanulószoza a nagybányai szórványkollégiumban. Innen nem vágyódnak el a gyerekek

Egymást szeressétek!

Somogyi Botond

Sürgés-forgás, ide-oda szaladgálás vásárlás közben, év végi rohanás, felgyorsult élet, már semmi sem jut időm – ilyenkor év végén többnyire ezek szoktak elhangzani. Most azonban a járvány miatt mintha valami lelassult volna. Nem nagyon, csupán kicsit.

Viszont most éppen ez a baj: nem lehet járkalni, nincsenek céges bulik, nem mehetünk szilveszterezni, nem tudunk összegyűlni, partikat rendezni. Régebb azt vártuk, hogy minden „leüljön” egy kicsit, hogy kipihenjük magunkat, és csak ritkán sikerült. Most azt várjuk, hogy újból a régi idők köszönjenek vissza. Amelyet akkor igencsak sokat szídtunk. E sok váradalom közepette azonban elsiklott az igazi váradalom, Jézus születése. Novembertől mintha egy erőltetett menetbe kapcsolódtunk volna be, amelynek a végén a sok takarítás,

sütés-főzés, vásárlás és rendezés után beestünk a karácsonyfa alá utolsó pillanatban – testileg és igen sokszor lelkileg is megfáradtan.

Most talán lenne időnk. Legalábbis több, mint máskor. Amikor elgondolkozhatunk azon, mit várunk. A járványügyi szabályok lazítását, több szabadságot, év végi prémiumot, gazdag ajándékot, fi nomságokkal tele asztalt? Vagy valami mást is? Mert ha csak a külsőségekre gondolunk, akkor adventből csupán adventi naptár és fenyőkoszorú lesz négy gyertyával, karácsonyból

pedig csillogó fenyőfa ajándékok tömkelegével.

Éppen ezért ideje megállnunk, és elgondolkodnunk, miért várjuk karácsonyt. Hogy a vásárlási láz, a folyamatos év végi készülődés (és nem egy esetben bosszankodás) helyett elhatározzuk: most más lesz, mint eddig. Most elcsendesedünk, többet foglalkozunk a körülöttünk levőkkel, próbálunk segíteni a nehéz helyzetben levőknek, kevesebbet vitatkozunk, de többet engedünk, esetleg kevesebbet vásárolunk, de annál többet adunk a megértésünkből, kevesebbet

irigykedünk és vádolunk, de annál inkább megbocsátunk, kevesebbet acsarkodunk, de többet imádkozunk.

És mindennek felett ráirányítjuk figyelmünket a karácsony titkára, Jézus születésére. No nem azért, hogy egy nagy ünnepet üljünk – persze az is kell –, hanem azért, hogy szívünkbe háromszázhatvanöt napos karácsonyt varázsoljunk. Vagyis egész évben úgy éljünk és cselekedjünk, ahogy azt Jézus fogalmazta meg nekünk egykor: új parancsokat adok néktek, hogy egymást szeressétek.